

gct

Придбайте розділ щоб його завантажити.

**fdgdgheьабалалалала алалалвл
ВААААААААААА сьчль1110000**

Розділ 1.

З сьогоднішнього дня я - наслідний принц.

Чень Янь відчув, що хтось кликав його.

- Ваша Високість, прошу, прокиньтесь...

Він відвернувся, але голоси, які він чув, не зникли. Насправді вони, навпаки, стали навіть гучнішими. Потім він відчув, що хтось обережно смикає його за рукав.

- Ваша Високість, мій наслідний принц!

Чень Янь різко розплющив очі. Добре знайома йому обстановка зникла, робочого столу ніде не було, і звичні перегородки, засіяні поштовими адресами, зникли. Їх замінив дивний краєвид: кругла громадська площа, яка з усіх боків була оточена маленькими цегляними будиночками, та шибениця, яка була встановлена в самому центрі площі. Сам він сидів за столом з іншого боку від шибениці. Замість зручного офісного крісла, що крутиться, він сидів на холодному залізному стільці. Поруч із ним сиділа група людей, і всі вони уважно спостерігали за ним. Деякі з них були одягнені як середньовічні лорди і леді з цих західних кінофільмів і намагалися придушити смішки, що виривалися назовні.

"Якого біса? Хіба я не поспішав закінчити креслення механізмів до закінчення терміну?" - думаючи про це, Чень Янь був розгублений. Три дні поспіль він працював понаднормово. Так що морально та фізично він був на межі.

Він невиразно пригадував, що ритм серця став нерівним, і йому просто захотілося прилягти на стіл і зробити перерву.

- Ваша Високість, прошу, оголосіть Ваш вирок

Промовляючий і був тим, хто тихенько смикав його за рукав. Обличчя видавало в ньому людину п'ятдесяти чи шістдесяти років. На ньому була біла мантия, тож спочатку він нагадував Гендальфа з "Володаря кілець".

"Це мені сниться?" - подумав Чень Янь, облизнувши сухі губи. - "Вирок? Який вирок?"

Щойно він озирнувся довкола, як усе прояснилося. Люди, що оточували його, дивилися у напрямку до центру площі, на шибеницю. Там на ринковій площі було багато городян, які розмахували кулаками, кричачи і навіть кидаючи заздальгідь припасованим камінням у бік шибениці і засудженого, що стоїть на ній.

Такі старовинні інструменти убивання Чень Яню доводилося бачити лише в кіно. Шибениця складалася з двох стовпів, що височіли на чотири метри, поперечини, що простяглася між двох стовпів, з товстою жовтою конопляною мотузкою, прив'язаної посередині. Кінець мотузки був прив'язаний до шибениці, а інший був обвитий зашморгом навколо шиї засудженого.

Чень Янь виявив, що в цьому вигадливому сні він бачить все чітко. Зазвичай, йому доводилося надягати окуляри, щоб розглянути слова на екрані комп'ютера, а тут він зміг розглянути кожну деталь шибениці, що знаходилася за п'ятдесят метрів від нього, без них.

Голова засудженого, що стояв на самому верху шибениці, була прихована під каптуром, а руки були пов'язані за спиною. На ньому був брудний сірий одяг, просто лахміття, що спадають з худого тіла. Здавалося, що голі кісточки можна обхопити рукою. Чень Янь вирішив, що засуджена жінка. У неї були ледь виступаючі груди, і стояли вони, тремтячи на поривчастому вітрі. Вона намагалася триматися прямо, щоб зустріти свою долю, твердо стоячи на ногах.

"Ну добре," - подумав про себе Чень Янь. - "Який же злочин скоїла ця жінка, зумівши тим самим обурити стільки людей, що вони з несамовитою люттю і ворожістю чекають її повішення?"

На Чень Яня наринували спогади, ніби їх раптово включили, і він зрозумів, у чому тут проблема. Відповідь на задане запитання не змусила довго чекати.

Вона була "відьмою".

Вона вважалася жертвою спокуси дияволом і була відома як втілення зла.

- Ваша Високість? - Обережно звернувся двійник Гендальфа.

Чень Янь глянув на стару людину. Однак спогади, що спливли, запевнили його, що стару людину звали не Гендальф. Його справжнє ім'я Беров, і він був заступником міністра фінансів, посланим батьком Роланда допомагати в управлінні землею. Особа Чень Яня збігалася з особистістю Роланда, четвертого наслідного принца королівства Грейкасл. Він був посланий сюди правити цією землею. Жителі прикордонного містечка зловили відьму, негайно передаючи її до рук місцевої влади для допиту. Допит? Ні, її відразу засудили до смерті без права захистити себе. Рішення про участь затаврованих "відьмами" зазвичай виносили місцеві землевласники або єпископи, але відколи він прийняв на себе контроль над цією землею, приймати рішення в таких справах стало його обов'язком.

Пам'ять Чень Яня відповідала на його запитання один за одним. Не було потреби фільтрувати і подумки читати їх, вони ніби завжди були частиною його розумового процесу та внутрішніх переживань. На мить він був спантеличений - напевно, в жодному сні не могло бути стільки деталей.

"Що ж, - подумав Чень Ян, - "Чи можливе те, що це був зовсім не сон? Чи справді я здійснив подорож у часі, опинився в похмурий період середньовічної Європи і став Роландом? З жалюгідного механіка, і носа, що не показує з-за стопки паперів, у великого четвертого наслідного Принца? За одну ніч?

Цей клаптик землі, що виглядав бідно і відстало, знаходився у володіннях королівства Грейкасл, назва якого він раніше ніколи не зустрічав у книгах з історії

"Ну що ж," - сказав про себе Чень Янь, - "І як же я хочу вирішити цю проблему?

Чень Янь вирішив, що він перевірить, як така антинаукова річ як подорож у просторі та часі можлива, пізніше. Спочатку треба було розібратися з тим фарсом, що діявся перед його очима. Приписування провини за всі біди та нещастя, що панували на цій землі, "відьмам" були актом невігластва і навіть варварством. Він не зміг вчинити таку нерозсудливість, як повішення іншої людини, з метою задоволення натовпу, що спостерігає.

Він вихопив офіційні папери, які тримав Беров, шпурнув їх на землю і повільно сказав:

- Ми почуваємось втомленими і оголосимо своє рішення в інший день. Суд відкладається. Судді розпущені, а тепер розженіть роззяв.

Чень Янь знав, що він не може ризикувати і необдумано діяти. Він ретельно копався у своїх спогадах, зображуючи поведінку істинного принца. Йому довелося продовжити наслідувати дендизму (це культурне та естетичне явище кінця 18ст.) принца, його нещирої поведінки. Правильно, четвертий Принц сам зіпсувався, мав неприємний характер і робив усе, що хотів, без думок про наслідки своїх дій.

"Так чи інакше," - розмірковував Чень Янь, - "Чи могли вони очікувати, що нестримний двадцятирічний хлопець поводитиметься належно?"

Члени знатних сімей, що сиділи поряд з ним, зберегли спокій при несподіваній заяві, крім одного високого чоловіка в обладунках, який підвівся і обурився.

- Ваша Високість, це не жарти! Всім відомо: відьом треба вбивати негайно, щойно їх розпізнали. Або інші відьми, можливо, намагатимуться звільнити її! Ви хочете змусити церкву брати участь у цьому, коли вони почують, що ми дозволили відьмі жити? У цьому випадку у нас немає вибору!

Картер, цей бравий чоловік, був рицарем-командором. Чень насупився і запитав:

- Чому? Ви налякані? - У його голосі було чути явний глум, але на цьому справа не закінчилася. Людина, з рукою товща за талію так званої "відьми", насправді боялася, що на в'язницю здійснять наліт жінки. Чи були насправді відьми посланцями самого Диявола? - Чи не краще впіймати більше відьом, ніж умертвити одну?

Більше той і звуку не видав. Чень Янь махнув рукою, кликаючи своїх охоронців, і підвівся. Картер засумнівався на мить, а потім спустився з помосту і приєднався до охорони, що йшла поруч із принцом. Інша знать піднялася і висловила повагу принцові, але Чень Янь розгледів неприкриту зневагу в очах дворян, що стояли в юрбі.

Повертаючись до головної башти замку, що знаходився на південній околиці поселення, він відпустив стривоженого міністра Бєрова, який чекав його перед дверима в його покої, дозволивши тим самим залишитися на самоті і зітхнути від полегшення.

Людина, яка витратила дев'яносто відсотків свого часу, ведучи справи з людьми через комп'ютер, зустрічає кожну нову людину так, ніби вона щойно порушила її особисту зону комфорту. Чень Янь знайшов шлях до своєї спальні завдяки своїм новим спогадам, сів на ліжко і посправжньому розслабився, ледь пригнічуючи різкі удари серця. Нині найголовніше - це прояснити ситуацію. Чому принц, який не міг залишитися в Уїмблдон-сіті, столиці королівства, був відправлений до цієї безлюдної землі?

Непередбачена відповідь, до якої він прийшов, приголомшила його.

Роланд Вімблдон, насправді був відправлений сюди, щоб боротися за право стати королем.

Все походило від "чудового" звернення короля Вімблдона Третього королівства Грейкасл до своїх дітей:

- Ви хочете успадкувати королівство? Первісток королівської сім'ї зовсім не обов'язково матиме право на становлення королем, лише той, хто покаже себе як найвидатнішого правителя успадкує всі землі.

Він віддав у розпорядження п'ятьом своїм дітям різні землі. Через п'ять років він вирішить, хто стане його наступником, ґрунтуючись на рівні майстерності, який вони показали, керуючи відповідними землями.

Вирішення питання престолонаслідування шляхом меритократії (букв. «влада гідних», від лат. *meritus* - гідний та ін.-грец. κράτος - влада, правління) - принцип управління, згідно з яким керівні пости повинні займати найбільш здібні люди, незалежно від їх соціального походження, статевий приналежності та фінансового достатку) та надання рівних можливостей всім дітям, незалежно від статі, здавалося цілком освіченою концепцією, але справжня проблема полягала у фактичній реалізації цих ідей. Чи була хоч якась гарантія, що всі п'ять дітей отримали однакові умови для початку? Це не схоже на стратегічну гру у реальному часі. Судячи з його спогадів, другий син отримав землі краще, ніж це прикордонне місто. Фактично, коли він подумав про це, йому здалося, що немає серед тих п'яти земель, які вони отримали, гірше, ніж це прикордонне містечко. Його початкові умови виявилися просто найгіршими.

Крім того, Чень Яню було цікаво, як оцінюватимуть рівень управління? За приростом населення? Військовою силою? Економічним становищем? Вімблдон Третій не дав жодних вказівок, і тим більше не наклав жодних заборон на способи досягнення мети у цьому змаганні. Якщо хтось таємно вб'є інших спадкоємців, що він робитиме? Чи королева стоятиме з ним поряд і спостерігатиме, як її діти вбивають один одного? Хвилинку... Він обережно привернув таке спогад. Ну що ж, знову погані звістки: королева померла п'ять років тому.

Чень Янь зітхнув. Очевидно, що потрапив він у варварський та темний феодальний період. Для тих же безцільних вбивств "відьом", здавалося, було достатньо дати пару натяків. Також Чень Янь думав про те, чому він повинен захотіти стати королем? Без інтернету та натяку на зручності сучасної цивілізації, йому доведеться жити так само, як і корінному населенню: на втіху спалювати відьом, мешкати в місті, де кожен скидає відходи там, де захоче, і, зрештою, померти від Чорної смерті (від латів. *atramors*) - пандемія чуми, що протікала переважно в бубонній формі).

Чень Янь, уже будучи принцом, міг розглядати свою відправну точку як досить високу. Навіть якщо він і не став королем, він все ж таки залишався людиною королівської крові і був присвячений в лицарі.

Поки йому вдавалося залишатися живими, він вважався одним із правителів Королівства.

Чень Янь перервав свої роздуми і підійшов до дзеркала у спальні. У людини, яку він бачив у відображенні, було світло-сіре волосся, що було характерною ознакою королівської родини. Його обличчя було трохи блідим, з правильними рисами. Він, здавалося, був позбавлений індивідуальності. Йому, мабуть, не вистачало фізичних навантажень, а от вино і жінки були в достатку. Останніх він особливо шанував. Він мав безліч коханок у столиці, але ніхто з них не заперечував проти інших учасниць. Він особисто нікого не примушував.

Що стосується причини його "переїзду"... Чень Янь вважав, що завдяки жорсткому переконанню компанії рухатися до прогресу, його бос розпорядився дати йому понаднормові, які насправді призвели до трагедії, його раптової смерті. Жертвами подібних випадків зазвичай були кодувальники, інженери-механіки та програмісти.

"Зрештою, не дивлячись ні на що, я отримав якусь подобу другого шансу. Мені, право, не слід надто багато скаржитися. Найближчими днями, я можливо, зможу поступово вдосконалити та покращити це життя. Але моє першорядне завдання – це впевнено зіграти Четвертого принца так, щоб інші люди не знайшли нічого підозрілого в моїй поведінці і не вирішили, що я одержимий самим Дияволом, що неодмінно стане причиною мого спалення на багатті. – розмовляв сам із собою Чень Янь.

- Отже, заради кращого життя... - Чень Янь глибоко вдихнув, дивлячись у дзеркало, і прошепотів: - З цього моменту, я – Роланд.

55

ТЕСТ

ЫЫ